

บทที่ 6

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเพิ่มลักษณะไทยให้สถาปัตยกรรมสมัยใหม่: กรณีศึกษาท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ” มีหลักการในการวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย และความเหมาะสมดังต่อไปนี้

1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยจากการใช้รูปแบบในประเด็นต่าง ๆ ของกลุ่มสถาปนิก และบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.1

แสดงการจับคู่วิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป

	ภาพอาคารจริง	ภาพอาคารที่จำลองขึ้น
กลุ่มบุคคลทั่วไป	←	→
กลุ่มสถาปนิก	←	→

2) การให้ค่าความเหมาะสมจากการใช้รูปแบบในประเด็นต่าง ๆ ของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.2

แสดงการจับคู่วิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป

	ภาพอาคารจริง	ภาพอาคารที่จำลองขึ้น
กลุ่มบุคคลทั่วไป	←	→
กลุ่มสถาปนิก	←	→

โดยการวิเคราะห์แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษาทั้งหมด 180 ตัวอย่างในครั้งนี มีแนวทางการวิเคราะห์ดังนี้

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.1.1 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.1.2 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.1.3 อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.1.4 การศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.1.5 ประสบการณ์การใช้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบสถาปัตยกรรม

6.2.1 รูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร

1) ความแตกต่างด้านการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบร่วมในผัง

6.2.2 รูปแบบของรูปทรงอาคาร และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม

1) ความแตกต่างด้านการใช้ยอดแหลมสูง

2) ความแตกต่างด้านการใช้หลังคาทรงสูงซ้อนชั้น

3) ความแตกต่างด้านการมีส่วนยื่นปกคลุม

4) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงหน้าจั่ว

5) ความแตกต่างด้านการยกพื้น

6) ความแตกต่างด้านการยกพื้นลอย

6.2.3 รูปแบบการใช้วัสดุการก่อสร้าง

1) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม

2) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างสีธรรมชาติ

3) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างที่เป็นตัวเชื่อมกาลเวลา

4) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างเสริมสร้างฐานาคึกคัก

6.2.4 รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

1) ความแตกต่างด้านสุนทรียภาพแบบไทย

6.2.5 รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน

1) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรง และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

2) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

3) ความแตกต่างด้านการใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานาคึกคัก

4) ความแตกต่างด้านรูปทรง และวัสดุแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.1.1 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 6.3

จำนวน และร้อยละของอายุผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่า 18 ปี	57	32.0
2. 18 - 22 ปี	36	20.0
3. 23 - 27 ปี	25	14.0
4. 28 - 32 ปี	38	21.0
5. 33 ปีขึ้นไป	24	13.0
รวม	180	100.0

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมาคืออายุในช่วงระหว่าง 28 - 32 ปี คิดเป็นร้อยละ 21 อันดับที่ 3 มีอายุในช่วงระหว่าง 18 - 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 20 ส่วนลำดับต่อมาอายุในช่วงระหว่าง 23 - 27 ปี คิดเป็นร้อยละ 14 ซึ่งจะเห็นได้ว่าช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุในช่วงวัยกำลังศึกษา ช่วงเริ่มทำงาน และช่วงที่เริ่มชีวิตครอบครัว

6.1.2 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 6.4

จำนวน และร้อยละของเพศผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	103	57.0
หญิง	77	43.0
รวม	180	100.0

ผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 57 และเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 43 ซึ่งเห็นได้ວ່ามีความใกล้เคียงกัน

6.1.3 อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 6.5

จำนวน และร้อยละของอาชีพผู้ตอบแบบสอบถาม

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถาปนิก	60	33.3
2. อื่น ๆ	120	66.6
รวม	180	100.0

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 33 มีอาชีพสถาปนิก และร้อยละ 67 มีอาชีพอื่น ๆ ซึ่งได้แก่นักเรียนนักศึกษา เจ้าของกิจการ รับจ้าง และอื่น ๆ

6.1.4 การศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 6.6

จำนวน และร้อยละของการศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	23	13.0
2. ปริญญาตรี	116	64.4
3. ปริญญาโท	40	22.0
4. ปริญญาเอก	1	0.6
รวม	180	100.0

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 64.4 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี รองลงมาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทคิดเป็นร้อยละ 22.0 ลำดับต่อมาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 13.0 ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาล้วนส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับสูง

6.1.5 ประสิทธิภาพการให้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 6.7

จำนวน และร้อยละของอายุผู้ตอบแบบสอบถาม

ประสิทธิภาพการให้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ	จำนวน	ร้อยละ
1. ไม่เคยใช้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ	37	20.0
2. เคยใช้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ	144	80.0
รวม	180	100.0

ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเป็นร้อยละ 80 เคยใช้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และอีกร้อยละ 20 ไม่เคยใช้บริการ ซึ่งแสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมในท่าอากาศยานสุวรรณภูมิทางตรงในทางใดทางหนึ่ง

6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบสถาปัตยกรรม

ในหัวข้อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยในแต่ละประเด็นการศึกษา จะมีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t และค่า Sig ในการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยข้างต้น มีเกณฑ์ในการแทนระดับค่า ดังต่อไปนี้

- 1) ค่าเฉลี่ย 4.21 - 5.00 แทนระดับ ค่าความเป็นลักษณะไทย มากที่สุด
- 2) ค่าเฉลี่ย 3.41 - 4.20 แทนระดับ ค่าความเป็นลักษณะไทย มาก
- 3) ค่าเฉลี่ย 2.61 - 3.40 แทนระดับ ค่าความเป็นลักษณะไทย ปานกลาง
- 4) ค่าเฉลี่ย 1.81 - 2.60 แทนระดับ ค่าความเป็นลักษณะไทย น้อย
- 5) ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.80 แทนระดับ ค่าความเป็นลักษณะไทย น้อยที่สุด

ในหัวข้อการให้ค่าความเหมาะสมในแต่ละประเด็นการศึกษา จะมีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพิจารณาจาก จำนวนร้อยละ จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

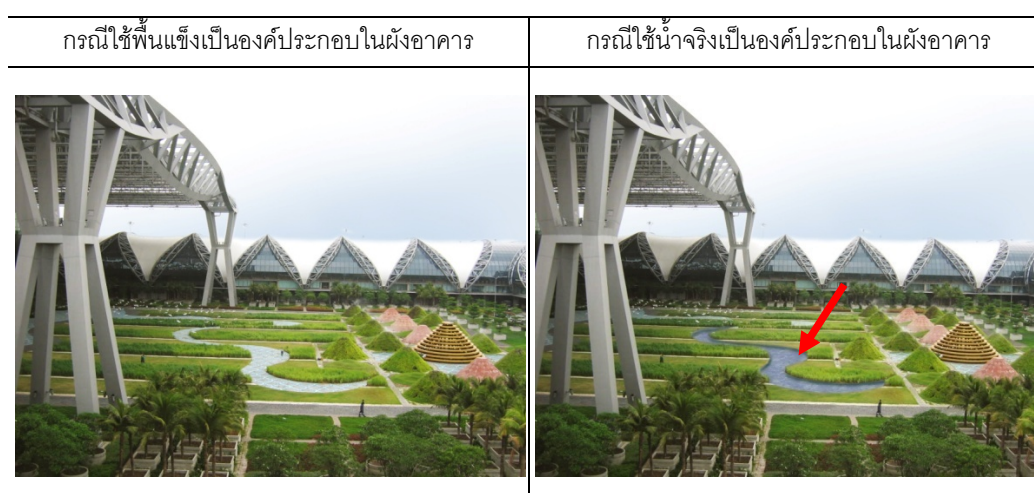
- 1) ค่าความเหมาะสม เหมาะสม
- 2) ค่าความเหมาะสม ไม่เหมาะสม

6.2.1 รูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร

1) ความแตกต่างด้านการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบรวมในผัง

ตารางที่ 6.8

เปรียบเทียบกรณีใช้พื้นที่แห้งกับกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบบริเวณอาคารที่พักผู้โดยสาร
กับอาคารเทียบเครื่องบิน ทางด้านทิศตะวันออก

1.1) การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร
กรณีใช้พื้นที่แห้งเป็นองค์ประกอบ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบ (การ
สร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.9

การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร
กรณีใช้พื้นที่แห้งเป็นองค์ประกอบ และกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบ

รูปแบบองค์ประกอบผัง อาคาร	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ใช้พื้นที่แห้ง	2.28	0.885	-9.407*	0.000	2.42	0.984	-9.864*	0.000
ใช้น้ำจริง	3.48	0.873			3.38	1.039		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.9 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีใช้พื้นที่ และ กรณีใช้น้ำจริง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้น้ำจริงเป็น องค์ประกอบสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้พื้นที่ นั่นแสดงว่า รูปแบบองค์ประกอบ ผังอาคารในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบในผัง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้น้ำจริงเป็น องค์ประกอบสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้พื้นที่ นั่นแสดงว่า รูปแบบองค์ประกอบ ผังอาคารในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบในผัง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วย วิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้พื้นที่

1.2) การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมของรูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร กรณีใช้พื้นที่ เป็นองค์ประกอบ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.10

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร กรณีใช้พื้นที่เป็นองค์ประกอบ และกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบ

รูปแบบองค์ประกอบ ผังอาคาร	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ใช้พื้นที่	70.0%	30.0%	56.7%	43.3%
ใช้น้ำจริง	93.3%	6.7%	81.7%	18.3%

จากตารางที่ 6.10 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีใช้พื้นที่แข็ง และกรณีใช้น้ำจริง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมจากกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้พื้นที่แข็ง นั่นแสดงว่า รูปแบบองค์ประกอบผังอาคารในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบในผัง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมจากกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้น้ำจริงเป็นองค์ประกอบสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้พื้นที่แข็ง นั่นแสดงว่า รูปแบบองค์ประกอบผังอาคารในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบในผัง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

6.2.2 รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม

1) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงยอดแหลมสูง

1.1) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงยอดแหลมสูงบริเวณหอบังคับการบิน

ตารางที่ 6.11

เปรียบเทียบกรณีไม่มียอดแหลมสูงกับกรณีมียอดแหลมสูงบริเวณอาคารหอบังคับการบิน

กรณีไม่มียอดแหลมสูง	กรณีมียอดแหลมสูง
	

1.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มียอดแหลมสูง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมียอดแหลมสูง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.12

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่มียอดแหลมสูง และกรณีมียอดแหลมสูง (1)

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{x}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{x}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่มียอดแหลมสูง	2.15	0.799	-9.776*	0.000	2.15	1.010	-11.118*	0.000
มียอดแหลมสูง	3.45	0.832			3.40	1.072		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.12 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่มียอดแหลมสูง และกรณีมียอดแหลมสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มียอดแหลมสูง นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงแบบมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มียอดแหลมสูง นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรง กรณีมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงกรณีไม่มียอดแหลมสูง

1.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบองค์ประกอบอาคาร
กรณีไม่มียอดแหลมสูง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมียอดแหลมสูง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.13

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม

กรณีมียอดแหลมสูง และกรณีไม่มียอดแหลมสูง (1)

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่มียอดแหลมสูง	48.3%	51.7%	68.3%	31.7%
มียอดแหลมสูง	88.3%	11.7%	55.8%	44.2%

จากตารางที่ 6.13 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีไม่มียอดแหลมสูง
และกรณีมียอดแหลมสูง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มียอดแหลมสูง นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีมียอดแหลมสูง นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.2) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงยอดแหลมสูง บริเวณลิฟต์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.14

เปรียบเทียบกรณีไม่มียอดแหลมสูงกับกรณีมียอดแหลมสูงบริเวณลิฟต์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

กรณีไม่มียอดแหลมสูง	กรณีมียอดแหลมสูง
	

1.2.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มียอดแหลมสูง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมียอดแหลมสูง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.15

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มียอดแหลมสูง และกรณีมียอดแหลมสูง (2)

รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
การไม่มียอดแหลมสูง	2.30	0.850	-7.044*	0.000	2.35	1.135	-7.164*	0.000
มียอดแหลมสูง	3.28	0.885			3.11	0.994		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.15 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่มียอดแหลมสูง และกรณีมียอดแหลมสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มียอดแหลมสูง นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงแบบมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มียอดแหลมสูง นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงกรณีมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงกรณีไม่มียอดแหลมสูง

1.2.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มียอดแหลมสูง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมียอดแหลมสูง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.16

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่มียอดแหลมสูง และกรณีมียอดแหลมสูง (2)

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่มียอดแหลมสูง	53.3%	46.7%	66.7%	33.3%
มียอดแหลมสูง	81.6%	18.4%	55.8%	44.2%

จากตารางที่ 6.16 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีไม่มียอดแหลมสูง และกรณีมียอดแหลมสูง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มียอดแหลมสูง นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

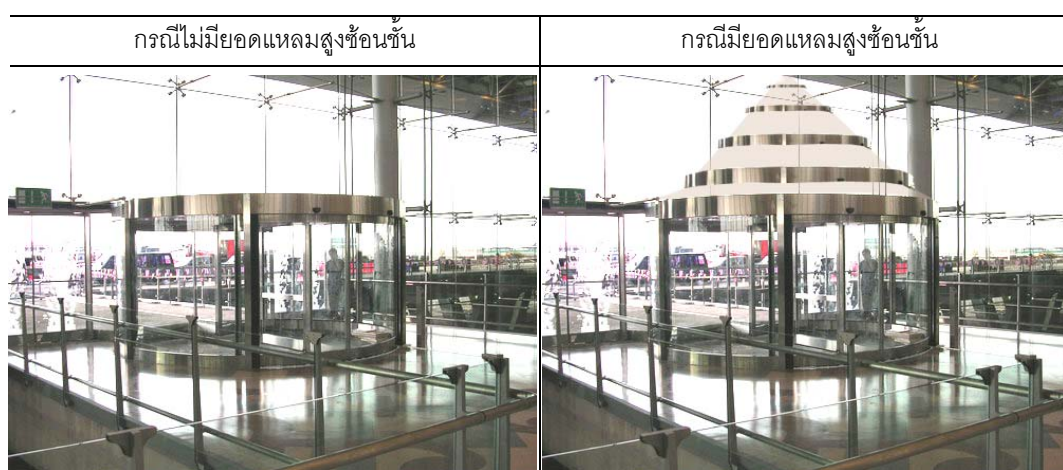
กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มียอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีมียอดแหลมสูง นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมียอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

2) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงยอดแหลมสูงซ้อนชั้น

ตารางที่ 6.17

เปรียบเทียบกรณีไม่มียอดแหลมสูงกับกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น

บริเวณซุ้มประตูทางเข้าอาคารที่พัสดุโดยสาร

2.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.18

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น และมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่มียอดแหลมสูง	2.30	0.908	-6.920*	0.000	2.30	1.105	-6.963*	0.000
มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น	3.42	0.787			3.08	1.086		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.18 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น และกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้นสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงกรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น

2.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบองค์ประกอบอาคาร กรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.19

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบองค์ประกอบผังอาคาร กรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น และกรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น	60.0%	40.0%	68.3%	31.7%
มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น	80.0%	20.0%	43.3%	56.7%

จากตารางที่ 6.19 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น และกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

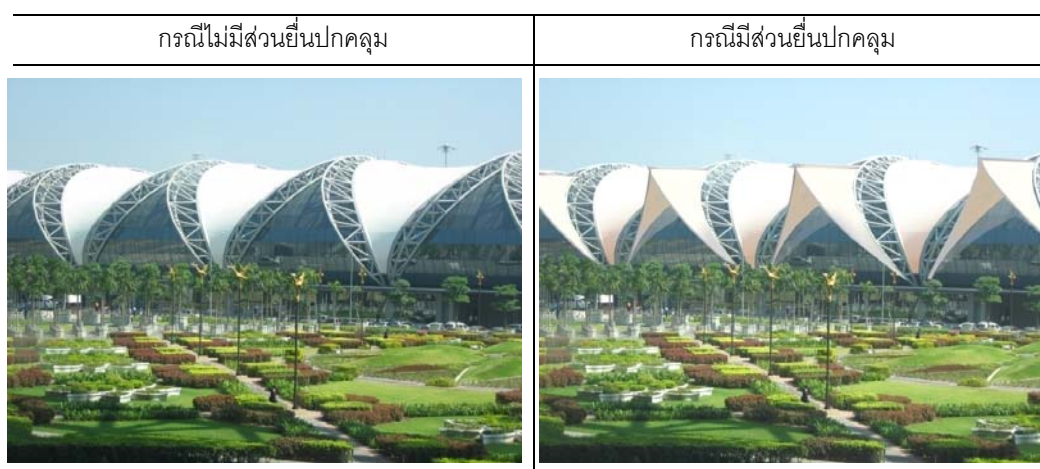
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มียอดแหลมสูงซ้อนชั้น สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมียอดแหลมสูงซ้อนชั้น มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

3) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงที่มีส่วนยื่นปกคลุม

ตารางที่ 6.20

เปรียบเทียบกรณีไม่มีมีส่วนยื่นปกคลุมกับกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม
บริเวณภายนอกอาคารเทียบเครื่องบิน

3.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.21

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม และกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่มีส่วนยื่นปกคลุม	2.28	0.976	-8.724*	0.000	2.35	1.066	-11.981*	0.000
มีส่วนยื่นปกคลุม	3.58	0.962			3.70	0.894		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.21 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม และกรณีมีส่วนยื่นปกคลุมโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมีส่วนยื่นปกคลุมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงแบบมีส่วนยื่นปกคลุม มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมีส่วนยื่นปกคลุมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงแบบมีส่วนยื่นปกคลุม มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงแบบมีส่วนยื่นปกคลุมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงไม่มีส่วนยื่นปกคลุม

3.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.22

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีมีส่วนยื่นปกคลุม และกรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่มีส่วนยื่นปกคลุม	46.7%	53.3%	58.3%	41.7%
มีส่วนยื่นปกคลุม	85.0%	15.0%	80.8%	19.2%

จากตารางที่ 6.22 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม และกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุม นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการมีส่วนยื่นปกคลุม มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมีส่วนยื่นปกคลุม สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มีส่วนยื่นปกคลุมนั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมีส่วนยื่นปกคลุม มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

4) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรงหน้าจั่ว

ตารางที่ 6.23

เปรียบเทียบกรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่วกับกรณีมีรูปทรงหน้าจั่วบริเวณภายนอกอาคารเทียบเครื่องบิน

4.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมีรูปทรงหน้าจั่ว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.24

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว และกรณีมีรูปทรงหน้าจั่ว

รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว	2.30	0.869	-7.931*	0.000	2.50	1.013	-8.222*	0.000
มีรูปทรงหน้าจั่ว	3.42	0.850			3.30	0.940		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.24 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว และกรณีมีส่วนยื่นปกคลุมโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมีรูปทรงหน้าจั่วสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงแบบมีรูปทรงหน้าจั่ว มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มกลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีมีรูปทรงหน้าจั่วสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านรูปทรงแบบมีรูปทรงหน้าจั่ว มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบมีรูปทรงหน้าจั่วสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปทรงไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว

4.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีมีรูปทรงหน้าจั่ว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.25

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีมีรูปทรงหน้าจั่ว และกรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว	58.3%	41.7%	60.0%	40.0%
มีรูปทรงหน้าจั่ว	88.3%	11.7%	74.1%	25.9%

จากตารางที่ 6.25 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว และกรณีมีรูปทรงหน้าจั่วโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมีรูปทรงหน้าจั่วสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมีรูปทรงหน้าจั่ว มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

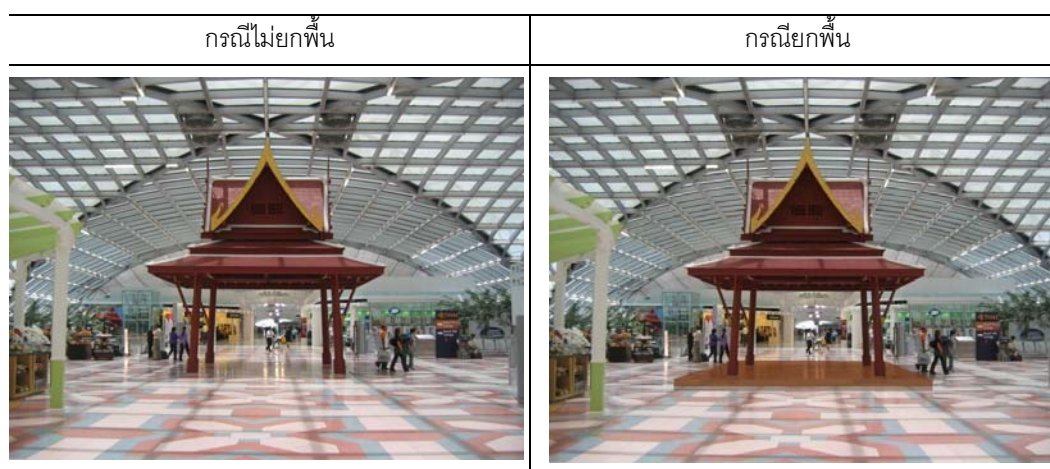
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีมีรูปทรงหน้าจั่วสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่มีรูปทรงหน้าจั่ว นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการมีรูปทรงหน้าจั่ว มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

5) ความแตกต่างด้านการยกพื้น

ตารางที่ 6.26

เปรียบเทียบกรณีไม่ยกพื้นกับกรณียกพื้นบริเวณจุดตัดภายในอาคารเทียบเครื่องบิน
(ศาลาไทยฝั่งตะวันตก)

5.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่ยกพื้น (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณียกพื้น (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.27

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ยกพื้น และกรณียกพื้น

รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ยกพื้น	2.53	0.965	-10.900*	0.000	2.98	1.177	-10.043*	0.000
ยกพื้น	3.93	0.841			4.03	0.943		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.27 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีกรณีไม่ยกพื้น และแบบยกพื้นโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณียกพื้นสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ยกพื้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการยกพื้น มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มกลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณียกพื้นสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ยกพื้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านแบบมีการยกพื้น มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของแบบยกพื้นสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของแบบไม่มีการยกพื้น

5.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีกรณีไม่ยกพื้น (สถาปนิกสร้างขึ้น) และ แบบยกพื้น (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.28

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ยกพื้น และกรณียกพื้น

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ยกพื้น	43.3%	56.7%	72.5%	27.5%
ยกพื้น	88.3%	11.7%	74.2%	25.8%

จากตารางที่ 6.28 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีกรณีไม่ยกพื้น และแบบยกพื้น พิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของแบบมีการยกพื้นสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ยกพื้น นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการยกพื้น มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

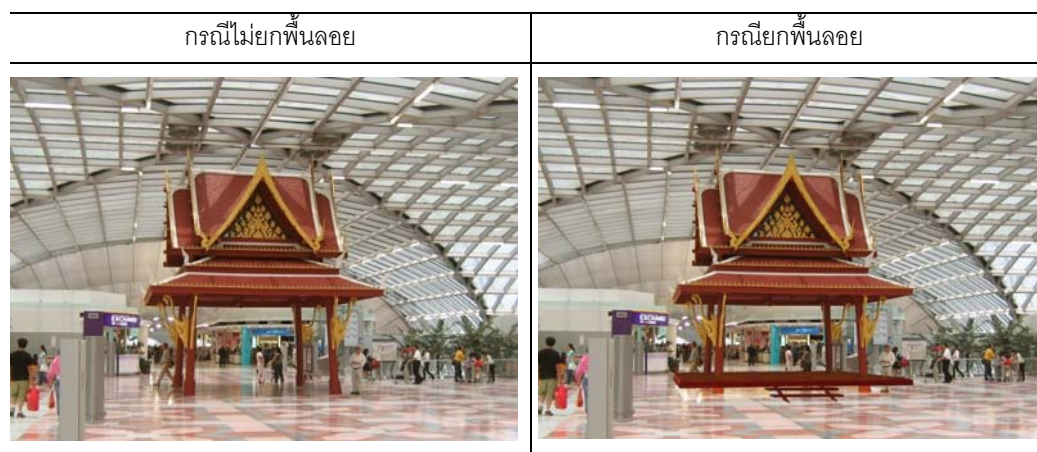
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของแบบมีการยกพื้นสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ยกพื้น นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการยกพื้น มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

6) ความแตกต่างด้านการยกพื้นลอย

ตารางที่ 6.29

เปรียบเทียบกรณีไม่ยกพื้นลอยกับกรณียกพื้นลอยบริเวณจุดตัดภายในอาคารเทียบเครื่องบิน
(ศาลาไทยฝั่งตะวันออก)

6.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่ยกพื้นลอย (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณียกพื้นลอย (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.30

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ยกพื้นลอย และกรณียกพื้นลอย

รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ยกพื้นลอย	2.60	0.995	-7.083*	0.000	3.06	1.211	-8.785*	0.000
ยกพื้นลอย	3.80	1.005			3.98	1.029		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.30 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่ยกพื้น และกรณียกพื้นลอย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณียกพื้นลอย สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ยกพื้นลอย นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการยกพื้นลอย มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มกลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณียกพื้นลอย สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ยกพื้นลอย นั้นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านแบบมีการยกพื้นลอย มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณียกพื้นลอย สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่มีการยกพื้น

6.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม กรณีไม่ยกพื้นลอย (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณียกพื้นลอย (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.31

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ยกพื้น และกรณียกพื้นลอย

รูปแบบรูปทรง และ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ยกพื้น	45.0%	55.0%	68.3%	31.7%
ยกพื้นลอย	76.7%	23.3%	66.7%	33.3%

จากตารางที่ 6.31 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม กรณีกรณีไม่ยกพื้น และแบบยกพื้นลอย พิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของแบบมีการยกพื้นสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ยกพื้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการยกพื้นลอย มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของแบบไม่มีการยกพื้นลอยสูงกว่าค่าความเหมาะสมของแบบยกพื้น นั่นแสดงว่า รูปแบบรูปทรง และองค์ประกอบสถาปัตยกรรมในประเด็นความแตกต่างด้านการยกพื้นลอย มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

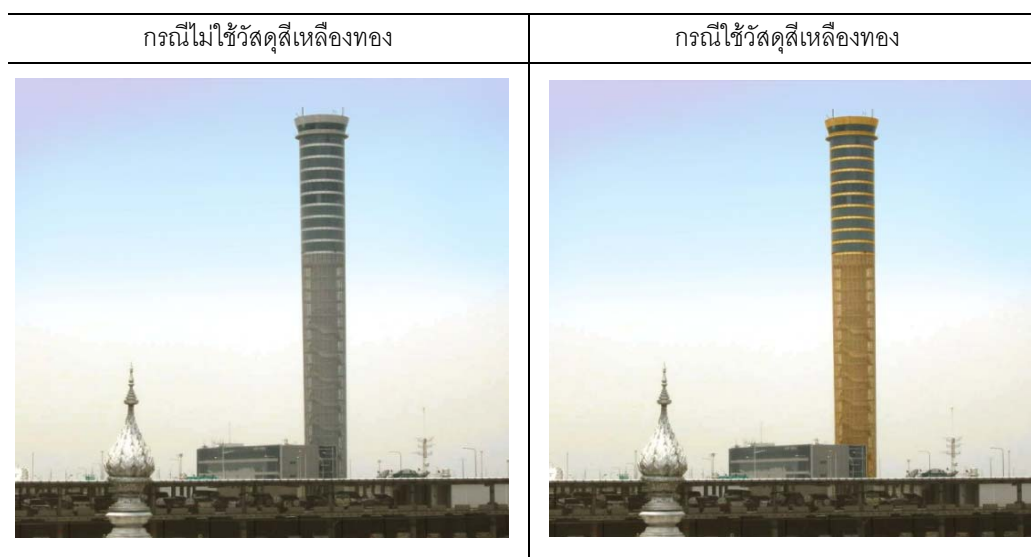
6.2.3 รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้าง

1) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม

1.1) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณอาคารหอบังคับการบิน

ตารางที่ 6.32

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทองกับกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณอาคารหอบังคับการบิน

(1.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.33

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (1)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	2.37	0.736	-9.658*	0.000	2.40	1.155	-7.281*	0.000
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	3.58	0.829			3.23	1.126		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.33 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง

1.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.34

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (1)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	46.7%	53.3%	69.2%	30.8%
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	83.3%	16.7%	55.0%	45.0%

จากตารางที่ 6.34 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

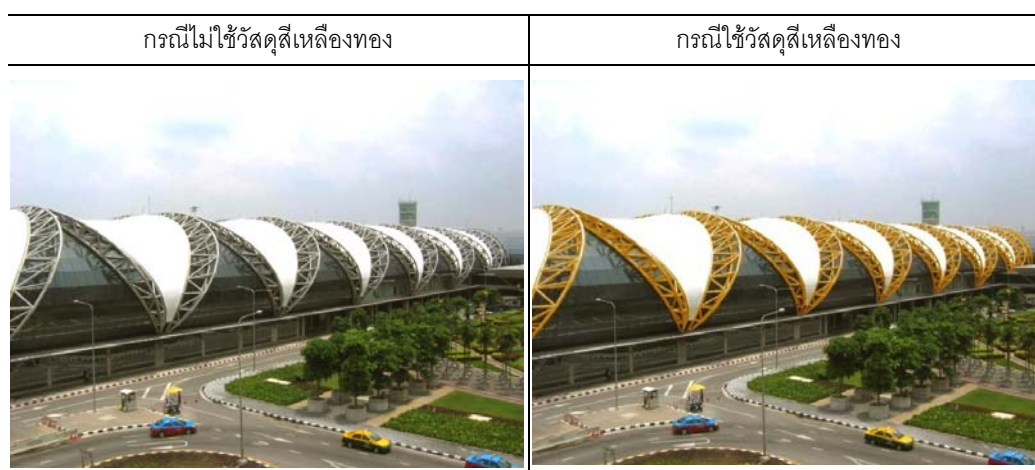
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.2) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณภายนอกอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.35

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทองกับกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง
บริเวณภายนอกอาคารเทียบเครื่องบิน

1.2.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.36

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (2)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	2.48	0.983	-7.504*	0.000	2.48	1.115	-3.887*	0.000
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	3.50	0.948			2.95	1.076		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.36 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และ กลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง

1.2.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.37

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม
กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (2)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	50.0%	50.0%	74.2%	25.8%
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	81.7%	18.3%	46.7%	53.3%

จากตารางที่ 6.37 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.3) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณภายนอกอาคารที่פק
ผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.38

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทองกับกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณภายนอกอาคารที่פקผู้โดยสาร

1.3.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้วัสดุ
ก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น)
และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.39

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม

กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (3)

รูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้างแบบ	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	X	SD	ค่า t	Sig.	X	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	2.25	0.856	-11.091*	0.000	2.35	1.074	-5.471*	0.000
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	3.65	0.820			2.94	1.079		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.39 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

พบว่ากลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง

1.3.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.40

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (3)

รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	51.7%	48.3%	80.0%	20.0%
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	78.3%	21.7%	55.8%	44.2%

จากตารางที่ 6.40 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.4) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณหุ้มประตูทางเข้าออกอาคารที่พักผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.41

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทองกับกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง
บริเวณหุ้มประตูทางเข้าออกอาคารที่พักผู้โดยสาร

กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	กรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง
	

1.4.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.42

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (4)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	2.12	0.846	-9.968*	0.000	2.38	1.108	-4.255*	0.000
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	3.50	1.050			2.83	1.051		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.42 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง

1.4.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.43

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (4)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	50.0%	50.0%	76.7%	23.3%
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	75.0%	25.0%	49.2%	50.8%

จากตารางที่ 6.43 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.5) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคาร ที่พักผู้โดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบินบริเวณที่ตั้งประติมากรรมนารายณ์กวนเกษียรสมุทร

ตารางที่ 6.44

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทองกับกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทองบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พัสดุโดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบินบริเวณที่ตั้งประติมากรรมนารายณ์กวนเกษียรสมุทร

1.5.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.45

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (5)

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	2.37	0.920	-8.583*	0.000	2.62	1.030	-4.274*	0.000
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	3.80	0.971			3.13	1.058		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.45 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง

1.5.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุสีเหลืองทอง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.46

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม กรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง (5)

รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	61.7%	38.3%	70.0%	30.0%
ใช้วัสดุสีเหลืองทอง	81.7%	18.3%	55.0%	45.0%

จากตารางที่ 6.46 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง และกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุสีเหลืองทอง สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุสีเหลืองทอง แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุสีเหลืองทอง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

2) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างสีธรรมชาติ

2.1) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างสีธรรมชาติบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พัสดุโดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.47

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้กับกรณีใช้วัสดุพื้นไม้บริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พัสดุโดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบิน

2.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุสีธรรมชาติกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุพื้นไม้ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.48

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุธรรมชาติกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ และกรณีใช้วัสดุพื้นไม้

รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุพื้นไม้	2.25	1.035	-7.504*	0.000	2.38	1.062	-8.006*	0.000
ใช้วัสดุพื้นไม้	3.57	1.047			3.44	1.011		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.48 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ และกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้สีธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุพื้นไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้สีธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุพื้นไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้

2.1.2) การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุธรรมชาติกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุพื้นไม้ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.49

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุธรรมชาติ
กรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ และกรณีใช้วัสดุพื้นไม้

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุพื้นไม้	53.3%	46.7%	69.2%	30.8%
ใช้วัสดุพื้นไม้	75.0%	25.0%	69.2%	30.8%

จากตารางที่ 6.30 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ และกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุพื้นไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุพื้นไม้ เท่ากันกับค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุพื้นไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

2.2) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุธรรมชาติบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารเทียบเครื่องบินกับทางเข้าจุดรับกระเป๋าเดินทางอาคารที่พักผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.50

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุพื้นไม้กับกรณีใช้วัสดุผิวไม้บริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่าง
อาคารที่พักผู้โดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบิน

2.2.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุสี่เหลี่ยมผืนผ้า กรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุผิวไม้ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.51

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้าง
แบบใช้วัสดุธรรมชาติกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ และใช้วัสดุผิวไม้

รูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุผิวไม้	2.18	1.000	-10.877*	0.000	2.33	1.032	-11.328*	0.000
ใช้วัสดุผิวไม้	3.90	0.933			3.70	0.940		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.51 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ และกรณีใช้วัสดุผิวไม้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุผิวไม้ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้สีธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุผิวไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุผิวไม้ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้สีธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุผิวไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุผิวไม้ และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุผิวไม้ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้

2.2.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุสีธรรมชาติกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้วัสดุผิวไม้ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.52

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้วัสดุธรรมชาติ
กรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ และกรณีใช้วัสดุผิวไม้

รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุผิวไม้	45.0%	55.0%	61.7%	38.3%
ใช้วัสดุผิวไม้	85.0%	15.0%	75.8%	24.2%

จากตารางที่ 6.52 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ และกรณีใช้วัสดุผิวไม้ โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุผิวไม้ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้สีธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุผิวไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุผิวไม้ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้วัสดุผิวไม้ แสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบใช้สีธรรมชาติ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุผิวไม้ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

3) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างที่เป็นตัวเชื่อมกาลเวลา

3.1) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างที่เป็นตัวเชื่อมกาลเวลาบริเวณลิฟท์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.53

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้หินทรายกับกรณีใช้หินทรายบริเวณลิฟท์โดยสาร
ภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

กรณีไม่ใช้หินทราย	กรณีใช้หินทราย
	

3.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้างแบบใช้วัสดุเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา กรณีไม่ใช้หินทราย (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้หินทราย (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.54

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา
กรณีไม่ใช้หินทราย และกรณีใช้หินทราย

รูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้หินทราย	2.18	0.873	-9.913*	0.000	2.24	0.944	-7.934*	0.000
ใช้หินทราย	3.53	0.999			3.04	1.141		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.54 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้หินทราย และกรณีใช้หินทราย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุหินทรายสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้หินทรายแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้หินทราย มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุหินทรายสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้หินทรายแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้หินทราย มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้หินทรายสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้หินทราย

3.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้างแบบใช้วัสดุเป็นตัวเชื่อมกาลเวลากรณีไม่ใช้หินทราย (สถาปนิกสร้างขึ้น) และใช้หินทราย (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.55

การให้ค่าความเหมาะสมจากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา
กรณีไม่ใช้หินทราย และกรณีใช้หินทราย

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้หินทราย	51.7%	48.3%	66.7%	33.3%
ใช้หินทราย	86.7%	13.3%	69.2%	30.8%

จากตารางที่ 6.55 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้หินทราย และกรณีใช้หินทราย โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุหินทรายสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้หินทรายแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้หินทราย มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

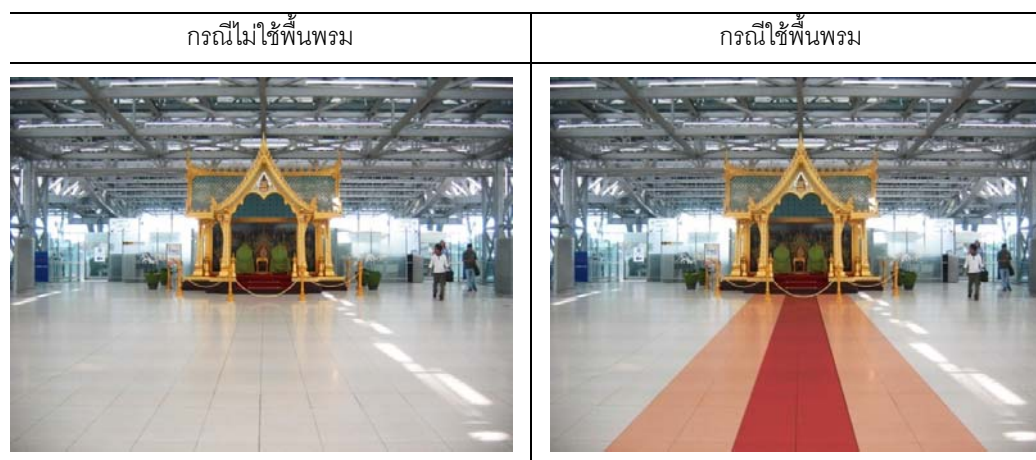
กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุหินทรายสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้หินทรายแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเป็นตัวเชื่อมกาลเวลา ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้หินทราย มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

4) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างเสริมสร้างฐานานุศักดิ์

4.1) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุก่อสร้างเสริมสร้างฐานานุศักดิ์บริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พักผู้โดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบิน บริเวณที่ตั้งพระที่นั่งฉลองครอบรอบพระชนมายุ 80 พรรษาจำลอง

ตารางที่ 6.56

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้พื้นที่พรมกับกรณีใช้พื้นที่พรมบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พักผู้โดยสาร
กับอาคารเทียบเครื่องบิน บริเวณที่ตั้งพระที่นั่งฉลองครอบพระชนมายุ 80 พรรษาจำลอง

4.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้วัสดุ
ก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์กรณีไม่ใช้พื้นที่พรม (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้พื้นที่พรม
(การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.57

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์
กรณีไม่ใช้พื้นที่พรม และกรณีใช้พื้นที่พรม

รูปแบบการใช้วัสดุ ก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้พื้ ^น พรม	2.28	0.940	-10.255*	0.000	2.42	1.001	-10.538*	0.000
ใช้พื้ ^น พรม	3.93	1.023			3.64	1.052		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.57 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้พื้นที่พรม
และกรณีใช้พื้นที่พรมโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุพื้นพร้มสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้พื้นพร้มแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้พื้นพร้ม มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุพื้นพร้มสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้พื้นพร้มแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้พื้นพร้ม มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้พื้นพร้มสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้พื้นพร้ม

4.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์กรณีไม่ใช้พื้นพร้ม (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้พื้นพร้ม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.58

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์
กรณีไม่ใช้พื้นพร้ม และกรณีใช้พื้นพร้ม

รูปแบบการใช้ วัสดุก่อสร้าง	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้พื้นพร้ม	38.3%	61.7%	61.7%	38.3%
ใช้พื้นพร้ม	75.0%	25.0%	68.3%	31.7%

จากตารางที่ 6.58 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้พื้นพร้ม และกรณีใช้พื้นพร้ม โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุพื้นพรมสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช่พื้นพรมแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้พื้นพรม มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุพื้นพรมสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช่พื้นพรมแสดงว่า รูปแบบการใช้วัสดุก่อสร้างแบบเสริมสร้างฐานานุศักดิ์ ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้พื้นพรมผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

6.2.4 รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

1) ความแตกต่างด้านการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรีย์ภาพแบบไทย

1.1) การไม่ใช่ลวดลายประดับกับการใช้ลวดลายประดับบริเวณหลังคาภายนอกอาคารที่พัสดุโดยสาร

ตารางที่ 6.59

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช่ลวดลายประดับกับกรณีใช้ลวดลายประดับ

บริเวณหลังคาภายนอกอาคารที่พัสดุโดยสาร

1.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ส่วน ประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.60

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (1)

รูปแบบการใช้ส่วน ประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	2.27	0.861	-11.188*	0.000	2.42	1.042	-8.046*	0.000
ใช้ลวดลายประดับ	3.87	0.947			3.44	1.067		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.60 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่ใช้ ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วน ประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลาย ประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลาย ประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วย วิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ

1.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.61

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (1)

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	55.0%	45.0%	71.7%	28.3%
ใช้ลวดลายประดับ	76.7%	23.3%	55.8%	44.2%

จากตารางที่ 6.61 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.2) การไม่ใช้ลวดลายประดับกับการใช้ลวดลายประดับบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารเทียบเครื่องบินกับทางเข้าจุดรับกระเป๋าเดินทางอาคารที่พักผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.62

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับกับกรณีใช้ลวดลายประดับบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารเทียบเครื่องบินกับทางเข้าจุดรับกระเป๋าเดินทางอาคารที่พักผู้โดยสาร

1.2.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.63

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (2)

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	2.30	0.908	-14.064*	0.000	2.38	1.047	-16.068*	0.000
ใช้ลวดลายประดับ	4.42	0.720			4.18	0.820		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.63 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ

1.2.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.64

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (2)

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	45.0%	55.0%	59.2%	40.8%
ใช้ลวดลายประดับ	90.0%	10.0%	87.5%	12.5%

จากตารางที่ 6.40 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลดลอยระดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลดลอยระดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลดลอยระดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลดลอยระดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลดลอยระดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลดลอยระดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.3) การไม่ใช้ลดลอยระดับกับการใช้ลดลอยระดับบริเวณลิฟต์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.65

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้ลดลอยระดับกับกรณีใช้ลดลอยระดับลิฟต์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

กรณีไม่ใช้ลดลอยระดับ	กรณีใช้ลดลอยระดับ
	

1.3.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ส่วน ประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.66

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (3)

รูปแบบการใช้ส่วน ประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	2.48	1.000	-7.714*	0.000	2.26	1.017	-9.398*	0.000
ใช้ลวดลายประดับ	3.60	0.887			3.25	1.047		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.66 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ

1.3.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.67

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (3)

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	33.3%	49.7%	70.0%	30.0%
ใช้ลวดลายประดับ	85.0%	15.0%	65.8%	34.2%

จากตารางที่ 6.67 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

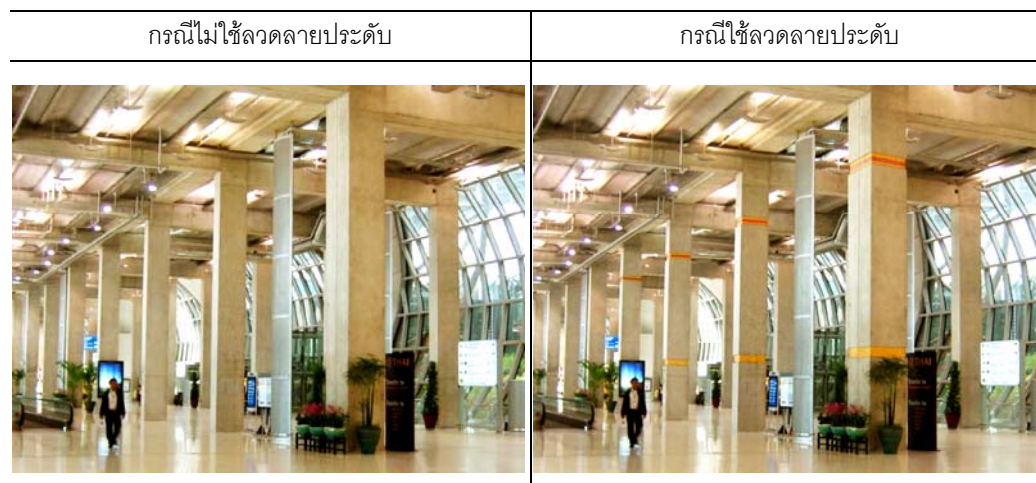
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.4) การไม่ใช้ลวดลายประดับกับการใช้ลวดลายประดับเสภาภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.68

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับกับการใช้ลวดลายประดับเสภาภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

1.4.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.69

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (4)

รูปแบบการใช้ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	2.10	0.858	-13.018*	0.000	2.28	1.004	-11.370*	0.000
ใช้ลวดลายประดับ	3.57	0.810			3.63	1.038		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.69 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ

1.4.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.70

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับ (4)

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้ลวดลายประดับ	48.3%	51.7%	68.3%	31.7%
ใช้ลวดลายประดับ	91.7%	8.3%	80.0%	20.0%

จากตารางที่ 6.70 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และกรณีใช้ลวดลายประดับโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรีภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรีภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.5) การไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสากับการใช้บัวหัวเสา และฐานเสาภายนอกอาคารที่פקผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.71

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสากับการใช้บัวหัวเสา และฐานเสาภายนอกอาคารที่פקผู้โดยสาร

กรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา	กรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสา
	

1.5.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ส่วน ประณีตประกอบโครงสร้าง กรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้บัวหัว เสาและฐานเสา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.72

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา และกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสา

รูปแบบการใช้ส่วน ประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา	2.25	0.773	-9.170*	0.000	2.24	1.037	-7.590*	0.000
ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา	3.57	1.047			3.14	1.071		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.72 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้บัวหัว เสา และฐานเสา และกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสาโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวหัวเสา และฐาน เสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วน ประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา และฐานเสา มีผลต่อการให้ ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวหัวเสา และ ฐานเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการ ใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา และฐานเสา มีผล ต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการ ทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา

1.5.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการมีส่วนร่วม ประเด็นให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณี ใช้บัวหัวเสาและฐานเสา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.73

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการมีส่วนร่วมประเด็นประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา และกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสา

รูปแบบการมีส่วนร่วม ประเด็น	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา	53.3%	46.7%	68.3%	31.7%
ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา	85.0%	15.0%	61.7%	38.3%

จากตารางที่ 6.73 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสา และกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสาโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสา สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประเด็น สถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา และฐานเสา มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

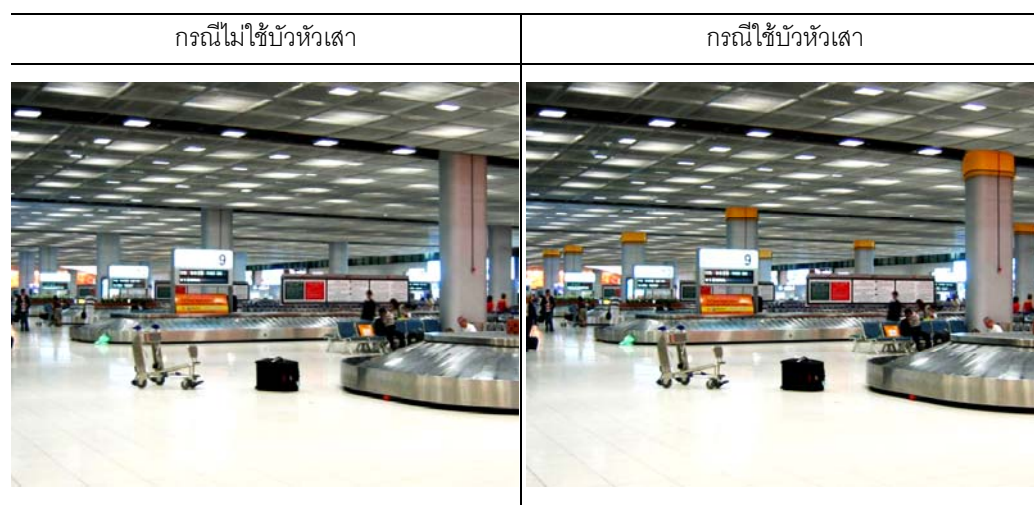
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และฐานเสาสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้บัวหัวเสา และฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประเด็นสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา และฐานเสา มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.6) การไม่ใช้บัวหัวเสากับการใช้บัวหัวเสาบริเวณจุดรับกระเป๋ากายในอาคารที่พักผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.74

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้บัวหัวเสากับกรณีใช้บัวหัวเสาบริเวณจุดรับกระเป๋ากายในอาคารที่พักผู้โดยสาร

1.6.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างแบบไทยกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้บัวหัวเสา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.75

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และใช้บัวหัวเสา

รูปแบบการใช้ส่วน ประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้บัวหัวเสา	2.18	0.854	-9.894*	0.000	2.18	0.935	-11.282*	0.000
ใช้บัวหัวเสา	3.60	0.978			3.39	1.071		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.75 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และกรณีใช้บัวหัวเสาโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวหัวเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสาแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวหัวเสากว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสากว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวหัวเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา

1.6.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้บัวหัวเสา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.76

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และกรณีใช้บัวหัวเสา

รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้บัวหัวเสา	53.3%	46.7%	65.0%	35.0%
ใช้บัวหัวเสา	88.3%	11.7%	75.8%	24.2%

จากตารางที่ 6.76 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้บัวหัวเสา และกรณีใช้บัวหัวเสาโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้บัวหัวเสาส่งกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสาแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

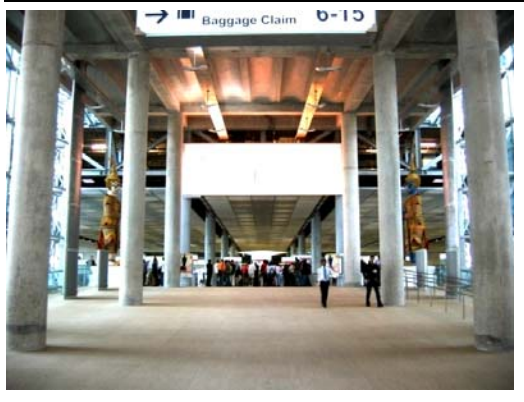
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้บัวหัวเสาส่งกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้บัวหัวเสาแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวหัวเสา มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.7) การไม่ใช้บัวฐานเสากับการใช้บัวฐานเสาบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่าง อาคารเทียบเครื่องบินกับทางเข้าจุดรับกระเป๋าเดินทางอาคารที่พักผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.77

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้บัวฐานเสากับกรณีใช้บัวฐานเสาบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารเทียบเครื่องบินกับทางเข้าจุดรับกระเป๋าเดินทางอาคารที่พักผู้โดยสาร

กรณีไม่ใช้ฐานเสา	กรณีใช้บัวฐานเสา
	

1.7.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการมีส่วนร่วม ประณีตประกอบโครงสร้าง กรณีไม่ใช้บัวฐานเสา (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้บัวฐานเสา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.78

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้บัวฐานเสา และกรณีใช้บัวฐานเสา

รูปแบบการมีส่วนร่วม ประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้บัวฐานเสา	2.10	0.796	-13.876*	0.000	2.22	0.997	-12.856*	0.000
ใช้บัวฐานเสา	3.82	0.854			3.68	0.820		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.78 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้บัวฐานเสา และกรณีใช้บัวฐานเสาโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวฐานเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวฐานเสา มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวฐานเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวฐานเสา มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้บัวฐานเสาสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้บัวฐานเสา

1.7.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการใช้ส่วนประณีต ประกอบโครงสร้าง กรณีไม่ใช้บัวฐานเสา (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้บัวฐานเสา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.79

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทย

กรณีไม่ใช้บัวฐานเสา และกรณีใช้บัวฐานเสา

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้บัวฐานเสา	50.0%	50.0%	61.7%	38.3%
ใช้บัวฐานเสา	88.3%	11.7%	85.0%	15.0%

จากตารางที่ 6.79 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้บัวฐานเสา และกรณีใช้บัวฐานเสาโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้บัวฐานเสาสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้บัวฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวฐานเสา มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

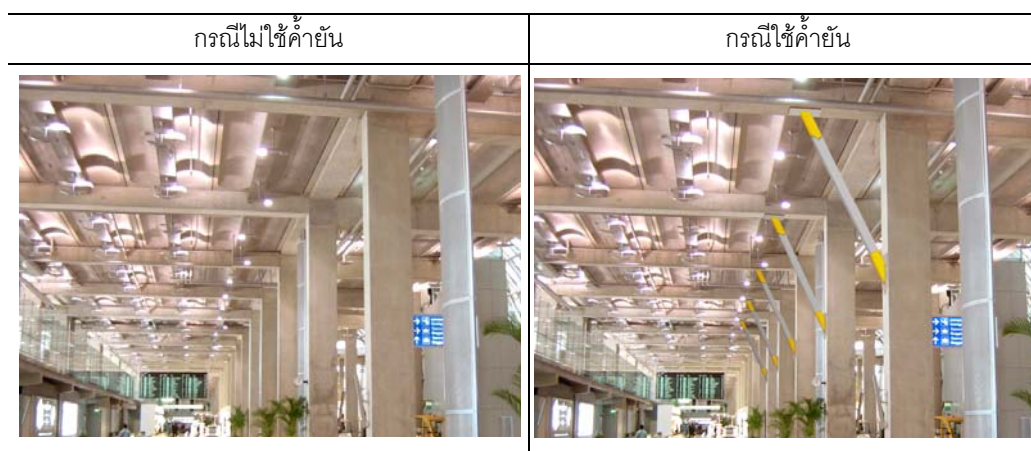
(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้บัวฐานเสาสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้บัวฐานเสาแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้บัวฐานเสา มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

1.8) การไม่ใช้ค้ำยันกับการใช้ค้ำยันเสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.80

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้ค้ำยันกับกรณีใช้ค้ำยันเสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

1.8.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง กรณีไม่ใช้ค้ำยัน (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.81

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้ค้ำยัน และกรณีใช้ค้ำยัน

รูปแบบการใช้ส่วน ประณีต	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้ค้ำยัน	2.03	0.863	-11.482*	0.000	2.23	1.057	-9.907*	0.000
ใช้ค้ำยัน	3.65	0.917			3.42	1.001		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.80 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้ค้ำยัน และกรณีใช้ค้ำยันโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ค้ำยันสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ค้ำยันแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ค้ำยัน มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ค้ำยันสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ค้ำยันแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ค้ำยัน มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ค้ำยันของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ค้ำยันสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ค้ำยัน

1.8.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตทำให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยกรณีไม่ใช้ค้ำยัน (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.82

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้าง
กรณีไม่ใช้ค้ำยัน และกรณีใช้ค้ำยัน

รูปแบบการใช้ ส่วนประณีต	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้ค้ำยัน	40.0%	60.0%	71.7%	28.3%
ใช้ค้ำยัน	80.0%	20.0%	62.5%	37.5%

จากตารางที่ 6.81 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้ค้ำยัน และกรณีใช้ค้ำยันโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ค้ำยันสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ค้ำยันแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ค้ำยัน มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ค้ำยันสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ค้ำยันแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตประกอบโครงสร้างในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ค้ำยัน มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

6.2.5 รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน

1) ความแตกต่างด้านการใช้รูปทรง และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

1.1) การไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงกับการใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงบริเวณลิฟท์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.83

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงกับกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงบริเวณลิฟท์โดยสารภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ	กรณีใช้ลวดลายประดับ
	

1.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้
องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง
(สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.84

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน กรณี
ไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง และกรณีใช้ลวดลายประดับ

รูปแบบการใช้ องค์ประกอบผสมผสาน	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง	2.05	0.946	-11.406*	0.000	2.28	1.061	-10.716*	0.000
ใช้ลวดลายประดับ และ ยอดแหลมสูง	3.77	0.890			3.60	0.991		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.83 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้ลวดลาย
ประดับ และยอดแหลมสูง และกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงโดยพิจารณาจาก
ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ
และยอดแหลมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง
แสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้าน
การใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่ม
สถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ
และยอดแหลมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงแสดง
ว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการ
ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง

1.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.85

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน
กรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง และ
กรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง

รูปแบบการใช้ องค์ประกอบ ผสมผสาน	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง	45.0%	55.0%	71.7%	28.3%
ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง	81.7%	18.3%	61.7%	38.3%

จากตารางที่ 6.84 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง และกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูงสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้ลวดลายประดับ และ ยอดแหลมสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้ลวดลายประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้ลวดลายประดับ และยอดแหลมสูง มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

2) ความแตกต่างด้านการใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

2.1) ความแตกต่างด้านการไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมกับการใช้ วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมบริเวณเสภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

ตารางที่ 6.86

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมกับกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีต สถาปัตยกรรมบริเวณเสภายในอาคารเทียบเครื่องบิน

กรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม ผสมผสาน	กรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม ผสมผสาน
	

2.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้ องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม (สถาปนิก สร้างขึ้น) และกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.87

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้อุปกรณ์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน กรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม และกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

รูปแบบการใช้อุปกรณ์ประกอบสถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม	2.07	0.841	-12.849*	0.000	2.21	0.925	-14.800*	0.000
ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม	3.97	0.863			3.98	0.874		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.86 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย กรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม และกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมแสดงว่า รูปแบบการใช้อุปกรณ์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมแสดงว่า รูปแบบการใช้อุปกรณ์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้วัสดุ และ

ส่วนประนีตสถาปัตยกรรมสูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม

2.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม จากรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.88

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม และกรณีใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม

รูปแบบการใช้ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้วัสดุ และส่วน ประนีตสถาปัตยกรรม	48.3%	51.7%	66.7%	33.3%
ใช้วัสดุ และส่วน ประนีตสถาปัตยกรรม	80.0%	20.0%	75.8%	24.2%

จากตารางที่ 6.87 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม และกรณีใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรมโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรมสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน แสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประนีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุ และส่วนประนีตสถาปัตยกรรม มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไป ให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรมสูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทริยภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้วัสดุ และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

3) ความแตกต่างด้านการใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์

3.1) ความแตกต่างด้านการไม่ใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ กับการใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์บริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พักผู้โดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบิน บริเวณที่ตั้งพระที่นั่งฉลองครอบพระชนมายุ 80 พรรษาจำลอง

ตารางที่ 6.89

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์กับกรณีใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์บริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างอาคารที่พักผู้โดยสารกับอาคารเทียบเครื่องบินบริเวณที่ตั้งพระที่นั่งฉลองครอบพระชนมายุ 80 พรรษาจำลอง

กรณีไม่ใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมผสมผสาน	กรณีใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมผสมผสาน
	

3.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย ของรูปแบบการใช้ องค์ประกอบสถาปัตยกรรมผสมผสานกรณีไม่ใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุ ที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณี ใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.90

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุ ที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ และกรณีใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์

รูปแบบการใช้ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรมแบบ ผสมผสาน	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้สี และวัสดุที่ เสริมสร้างฐานานุศักดิ์	2.07	0.936	-12.143*	0.000	2.63	0.988	-12.817*	0.000
ใช้สี และวัสดุที่ เสริมสร้างฐานานุศักดิ์	4.00	0.921			4.14	0.946		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.89 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้สี และ วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ และกรณีใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์โดยพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้สี และวัสดุที่ เสริมสร้างฐานานุศักดิ์สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้าง ฐานานุศักดิ์แสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความ แตกต่างด้านการใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของ กลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์แสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์

3.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการใช้ องค์ประกอบสถาปัตยกรรมผสมผสานกรณีไม่ใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.91

การให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ และ กรณีใช้สีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้วัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์

รูปแบบการใช้ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้สี และวัสดุที่ เสริมสร้างฐานานุศักดิ์	53.3%	46.7%	63.3%	36.7%
ใช้สี และวัสดุที่ เสริมสร้างฐานานุศักดิ์	85.0%	15.0%	65.8%	34.2%

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

จากตารางที่ 6.90 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ และกรณีใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์โดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์แสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์แสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน ในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้สี และวัสดุที่เสริมสร้างฐานานุศักดิ์ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

4) ความแตกต่างด้านรูปทรง และวัสดุแบบสร้างคุณค่าให้งานสถาปัตยกรรม

4.1) ความแตกต่างด้านการไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุกับการใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ บริเวณหุ้มประตูทางเข้าออกอาคารที่พักผู้โดยสาร

ตารางที่ 6.92

เปรียบเทียบกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุกับกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ บริเวณหุ้มประตูทางเข้าออกอาคารที่พักผู้โดยสาร

4.1.1) การวิเคราะห์การให้ค่าความเป็นลักษณะไทย จากรูปแบบการใช้ องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน กรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.93

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน กรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และ กรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ

รูปแบบการใช้ องค์ประกอบ สถาปัตยกรรม	กลุ่มสถาปนิก				กลุ่มบุคคลทั่วไป			
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.	$\bar{X}$	SD	ค่า t	Sig.
ไม่ใช้รูปทรง และสี ที่แสดงออกถึง คุณค่าของวัสดุ	2.02	0.854	-12.011*	0.000	2.29	1.111	-8.229*	0.000
ใช้รูปทรง และสี ที่แสดงออกถึง คุณค่าของวัสดุ	3.83	0.994			3.31	1.035		

*มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6.92 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทยกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า

(1) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ แสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่

แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุประดับแสดงว่า รูปแบบการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมให้เกิดสุนทรียภาพแบบไทยในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ มีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ สูงกว่าค่าความเป็นลักษณะไทยของกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ

4.1.2) การวิเคราะห์การให้ค่าความเหมาะสม ของรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน กรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ (สถาปนิกสร้างขึ้น) และกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 6.94

การให้ค่าความเหมาะสมของรูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสาน
กรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และ
กรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ

รูปแบบการใช้องค์ประกอบ สถาปัตยกรรมแบบ ผสมผสาน	กลุ่มสถาปนิก (60 คน)		กลุ่มบุคคลทั่วไป (120 คน)	
	จำนวนร้อยละ		จำนวนร้อยละ	
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
ไม่ใช้รูปทรง และสี ที่แสดงออกถึง คุณค่าของวัสดุ	48.3%	51.7%	74.2%	25.8%
ใช้รูปทรง และสี ที่แสดงออกถึง คุณค่าของวัสดุ	86.7%	13.3%	43.3%	56.7%

จากตารางที่ 6.93 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ และกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุโดยพิจารณาจากจำนวนร้อยละ พบว่า

(1) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุแสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานในประเด็นความแตกต่างด้านการใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

(2) การให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของกรณีไม่ใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ สูงกว่าค่าความเหมาะสมของกรณีใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุแสดงว่า รูปแบบการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานประเด็นความแตกต่างด้านการใช้รูปทรง และสีที่แสดงออกถึงคุณค่าของวัสดุ มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป